పాఠకురాలి సలహా

"ఆ.. ఆ తరవాత కథ ఏమయింది." అది ఇంగ్లీష్ లెక్చరర్ సరళ స్వరం.

"అబ్బ త్వరగా చెప్పండి. సస్పెన్స్‌భరించలేక చస్తున్నాను" అది హిస్టరీ లెక్చరర్ ఉష స్వరం.

"అబ్బ ఉండండి బాబు. నన్ను కాస్త ఊపిరి పీల్చుకోనిస్తారా లేదా" అంటుంది ఎకనామిక్స్ లెక్చరర్ జయ.

రవుండ్స్‌కెళ్ళి అటుగా తిరిగి తన గదికెళుతున్న వుమెన్స్ కాలేజి ప్రిన్స్‌పాల్ రేఖారాణిని ఆ సంభాషణ టక్కున ఆపేసింది. వాళ్ళ ముగ్గురికీ లీజర్ కాబట్టి స్టాఫ్‌రూంలో కూర్చొని కథలు చెప్పుకుంటున్నారు. బయట ఆగిపోయిన ప్రిన్సిపాల్‌ని గురించి వాళ్ళకు తెలియదు కాబట్టి వాళ్ళ ధోరణిలో కథ జోరుగా ముందుకు సాగుతుంది.

'సరిగ్గా ఇలాగే ఒకనాడు తనూ, ఆసక్తిగా వినే తన మిత్రురాండ్రకి కథ చెప్పింది' అనుకుందామె. పాత జ్ఞాపకాలతో లోతుగామారిన కంటిచూపులో ఎన్నో ఆలోచనల నీడలు కదలుతుండగా ఆమె అన్యమనస్కంగా ముందు కడుగులేస్తూ వెళ్ళి తనగదిలో ప్రిన్సిపాల్ టేబుల్ వెనక కుర్చీలో కూర్చుని, కళ్ళద్దాలు తీసి తుడుస్తూ మళ్ళీ అనుకుంది.

'అవును ఆనాడు తనిలాగే కథ చెప్పింది. అసలాకథ చెప్పటంలో తన ఉద్దేశం వేరు. కాని విచిత్రంగా అది తన నిర్ణయాన్ని మార్చేసింది. తనా నాడు ఆకథ చెప్పటమే మంచిదయింది. లేకుంటే....' ఆమె ఆ తరువాత ఆలోచించలేక పోయింది. మాలిని, శ్రీవిద్య జ్ఞప్తికొచ్చారు.

రేఖారాణి, మాలిని, శ్రీవిద్య ముగ్గురూ చిన్నతనాన స్కూల్లో చదువుకున్నారు. ఆనక చదువులు వేరయి, పెళ్ళిళ్ళయి బ్రతుకులు వేరయి మాలిని, శ్రీవిద్య చెరో వూరెళ్ళిపోయారు. పురిటికని మాలిని, చెల్లెలి పెళ్ళికని శ్రీవిద్య అనుకోకుండా ఒకేసారి తిరిగి తమ ఊరు రావటంతో ముగ్గురు మిత్రురాండ్రు మళ్ళీ రేఖ వాళ్ళింటిలో కలుసుకో గలిగారా నాడు. మాలిని, శ్రీవిద్యల కబుర్ల కంతులేదు. రేఖ చాలామటుకు మౌనంగా వింటుంది.

"నీకేం రేఖా! కోరి మెడలో పూలమాల వేసాడు ఇంజనీరు మొగుడు. యిల్లూ, కారూ దేనికీ కొదవలేని అదృష్టవంతురాలివి. మాకా, పాతికవేలు లంచం మిస్తేగాని మెడలో మూడు ముడులేయలేదు మా మొగుళ్ళు. దేనికైనా పెట్టి పుట్టాలి." నిట్టూర్చింది మాలిని.

మిత్రురాలి మాటలకి రేఖ చిన్నగా నవ్వింది. అందమైన పలువరసవున్న కారణంగా రేఖ నవ్వుకూడా అందంగా వుంటుంది.

"ఏదేలావున్నా మా ఆయన నన్నూ పిల్లల్నీ ఎంతో గౌరవంగా చూస్తారు." మళ్ళీ మాలినియే అని నవ్వింది.

"నీ అంత అదృష్టవంతురాల్ని కాకపోయినా మా సంసారం కూడా చల్లగనే సాగుతుంది రేఖా. మా ఆయన అర్థం చేసుకొని ఎంతో ప్రేమగా, గౌరవంగా చూస్తారు." అంది శ్రీవిద్య.

"అంతకన్నా ఆడదానికింకేకావాలి." అంది రేఖ.

"ఆఁ దానికేంగాని మాకులాగా నీకు ఉద్యో

ఎస్. కవిత

గాల బెడదలేదు గదా. రోజంతా ఏమి చేస్తుంటావ్" మాలిని అడిగింది.

"ఏవుందీ....ఏవీ లేదు."

"ఈ మధ్య పనిలేని ఆడవాళ్ళంతా రచయిత్రు లయిపోతున్నారు గదా, నీవు కూడా కథలు రాయకూడదా." కథల పిచ్చివున్న శ్రీవిద్య అంది.

"కథలు రాయటమంత తేలికైతే నేనీ పాటికో మహారచయిత్రినయి పోయే దాన్ని. ఎందుకో తెలుసా? నేను చదివి నన్ని కథలు ఈ ప్రపంచంలో ఇంకెవరూ చదివుండరు." హాస్యంగా అంది మాలిని.

"అవును కథలు రాయటం కష్టమే. అసలు నాకు కథలు రాయాలన్న ఆలోచన లేదు. అయినా ఈ మధ్య నేనొక కథ రాసాను తెలుసా" అంది రేఖ.

"నిజంగా" మాలిని కళ్ళు విస్మయంతో విచ్చుకున్నాయ్.

"ఆ. కథెలాగో మొదలెట్టి రాయగలిగాను గాని, నా కథకి సరియైన ముగింపు తోచక, అసంపూర్తిగా వదిలేసాను."

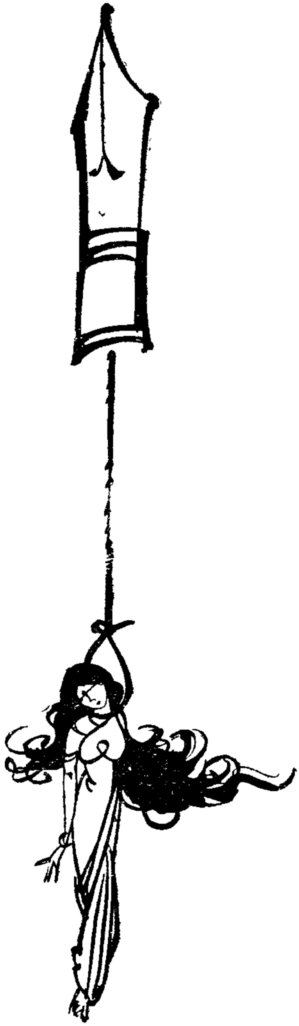

"ముగింపే కదా, కథ చెప్పావంటే ముగింపు మేము చెప్పేస్తాం" మాలిని ఉత్సాహంగా అంది.

"నేనెన్నో కథలు చదువుతాను. ఆలోచిస్తాను. కాని కాయితం కలం చేత బట్టుకుంటే పట్టుమని పది పంక్తులుకూడా రాయలేను. కాని నీ కథ వింటే ముగింపు చెప్పగలను" ప్రోత్సాహంగా అంది శ్రీవిద్య.

"అవునోయ్ నీ కథ ముగింపు పూచీ మాకు వదిలేసి, త్వరగా ఆ కథేదో చెప్పేసెయ్" మాలిని కూడా ప్రోత్సహించింది.

"మీ మాటలువింటుంటే నాకు చాలా తేలికగా వుంది. సరే టూకీగా కథ చెబుతాను వినండి. కాని ముగింపుమటుకు మీకే వదిలేస్తున్నా. మీరేది చెబితే అదే నా కథ ముగింపు."

"ఓకే" మిగిలిన ఇద్దరూ సర్దుకొని కూర్చుంటూ సరదాగా అన్నారు.

* * *

సుచిత బి.ఎ. పరీక్షలు రాయగానే పెళ్ళి ఖాయమయింది. రవి చూడచక్కనివాడు. బేంక్ మేనేజరు. ఆ పైన ఆస్తిపరుడు. సుచిత తండ్రి కొద్దో గొప్పో కట్నమిచ్చేందుకు సిద్ధంగానే వున్నాడుగాని, వాళ్ళు కట్నమడగలేదు. పెళ్ళి చాలా వైభవంగా జరిగింది. సుచిత అదృష్టాన్ని అంతా వేనోళ్ళ పొగిడారు. పెళ్ళయిన వెంటనే ఉత్తరాదంతా హనీమూన్ తిరిగొచ్చారు.

కాపరానికెళ్ళిన కొత్తలో సుచితకు భర్త వ్యవహారం కొత్తగా అనిపించినా కాలం గడిచే కొద్దీ ఆమెకు క్రమంగా భర్త వ్యవహారం అర్థం కాసాగింది. రవికి స్త్రీ అంటే గౌరవం

గాని సదభిప్రాయంగానిలేదు. స్త్రీకి స్వంత ఆలోచనలు, ఆశలు, ఆశయాలు, అభిప్రాయాలు వుంటయ్యనే భావనే లేదతనికి. అంతా తనిష్ట ప్రకారం కానిచ్చుకుంటూ పోవటం, దానికే చిన్న అంతరాయం కలిగినా భార్యమీద విరుచుకు పడటం, శృతిమించితే కొట్టటం కూడా చేస్తుంటాడు.

ఆఫీసయాక అతనెక్కడెక్కడ తిరిగి వచ్చినా, ఎంత తాగివచ్చినా, ఏవేళప్పుడు వచ్చినా ఆమె నోరెత్తకూడదు. అందంగా, హైక్లాసుగా వుండే అతనంత బండబూతులు తిడతాడని, భార్యమీద అసహ్యంగా చెయ్యి చేసుకుంటాడని ఎవరూ అనుకోరు.

చదువూ, సంస్కారం, గౌరవ మర్యాదలు గల కుటుంబంలో పుట్టి పెరిగిన సుచితకి భర్త చవకబారు వ్యవహారం చాలా జుగుప్సాకరంగా వుండేది. అయినా తప్పనిసరిగా అన్నీ భరించ సాగింది.

ఆమె ఇరవై నాలుగు గంటలూ యింట్లోనే వుండాలి. ఎక్కడికీ తీసుకెళ్ళడు. ఆమె వెళ్ళ కూడదు. పొరపాటున కూడా వాకిట్లో నిలబడ కూడదు. కూరనచ్చకుంటే కంచం మొఖాన గిరాటేస్తాడు. భార్య మనసు, అనారోగ్యాలతో నిమిత్తం లేకుండామీదపడి తన వాంఛలు తీర్చుకుంటాడు. ఒకసారి పెళ్ళంటూ అయాక ఏది ఏవయినా భరించక తప్పదనుకునే సుచిత భర్తలోని ఎన్ని దుష్కార్యాలైనా భరించింది గాని, పిల్లలు వద్దంటూ రోజూ తనచేత బలవంతాన మందులు మింగించే భర్తని మటుకు ఆమె భరించ లేకుండావుంది.

సుచితకి పిల్లలంటే ఎంతో మక్కువ. పిల్లలుంటేనన్నా తనకి కొంత వ్యాపకంగా, సంతోషంగా వుంటుందని ఆమె ఆశ. కాని అతనికి పిల్లలంటేనేపడదు. పిల్లలు వద్దేవద్దంటాడు. పొరపాటున ఆమె ఆర్నెల్ల క్రితం గర్భవతైతే దానికి పెద్ద రాద్ధాంత చేసి వెంటనే బలవంతాన అబార్షన్ చేయించాడు. దానితో ఆమెకి భర్తంటే అసహ్యం కలిగింది. ఈ భావనెప్పుడయితే వచ్చిందో అప్పుడే ఆమెకు తన బ్రతుకంటే విరక్తికూడా కలిగింది. తన నొక మనిషిగా కాక, యంత్రంగా ఆటవస్తువుగా చూస్తున్న భర్తన్నా, తన దరిద్రపు బ్రతుకన్నా ఆమెకు రోత పుట్టేసింది.

మరికొన్నాళ్ళు గడిచేసరికి, మరే మాత్రం భర్తతో కలసి వుండలేననే స్థితి కొచ్చింది సుచిత. కాని ఏమిచెయ్యాలో ఎక్కడికెళ్లాలో అర్థం కాలేదు. సంసారం చెడి పుట్టింటి కెళ్ళి వాళ్ళ కపకీర్తి తెచ్చి, వాళ్ళ గుండెలమీద కుంపటిగా మారటం ఆమె కేమాత్రం ఇష్టం లేదు. పెళ్ళి కావ ాసిన చెల్లెళ్లు గుర్తుకొస్తే, చెడిన బ్రతుకుతో తనా గడప తొక్కలేనను కుంది. వయసులోవున్న అందమైన స్త్రీ ఆమె. ఎక్కడికి కెళ్ళగలదు? ఏమి చెయ్యగలదు? ఎటుచూసినా ఆమె కొక్కటే మార్గం కనబడ సాగింది. అదే ఆత్మహత్య. అంతేకాదు ఆత్మహత్య చేసుకునే మార్గాలుకూడా చాలా చాలా కనబడుతున్నయ్. పెళ్లి పేరిట తన మెడలో తగిలించిన పసుపు తాడెటూ, ఉరితాడై రోజురోజుకీ ఉచ్చు బిగిసి ఊపిరాడకుంగా గొంతు బిగుసుకుపోతుంది. అలాంటిదే మరో ఉరితాడు మెడకి తగిలించుకోవటమంత కష్టతరమేమీకాదు. కాదంటే ఎందులోనన్నా దభీలున దూకేస్తే సరిపోతుంది. కొన్ని నిమిషాలు మనవి కాదనుకొని కళ్ళుమూసుకుంటే ఆత్మహత్య అంత కష్టమైన పనేమీకాదు. మెదడూ, హృదయంలేని రవి వంటి స్వార్థపరుడూ, పశుప్రాయుడైన మగవాడితో రోతపుట్టించే ఈ బ్రతుకు బ్రతికేకన్నా చావటమెంతో మేలనిపించేది. అందుచే చివరికి సుచిత తన ఐదేళ్ళ వైవాహిక జీవితానికి, పాతికేళ్ళ జీవితానికి స్వస్తి చెప్పటానికి నిశ్చయించుకుంది.

* * *

"ఇదర్రా నేను రాసిన కథ. కాని సుచితచేత ఆమె బ్రతుకుకి స్వస్తి పలికించట మెలాగో నాకు సరిగ్గా తోచక కథ ఇంకా అసంపూర్తిగానే వుంచేసాను. సరియైన ముగింపుచెప్పి కాస్త పుణ్యం కట్టుకోండి." అంది రేఖ.

"అబ్బ ఇట్లాంటి బాదుగోలు సంసారమైతే

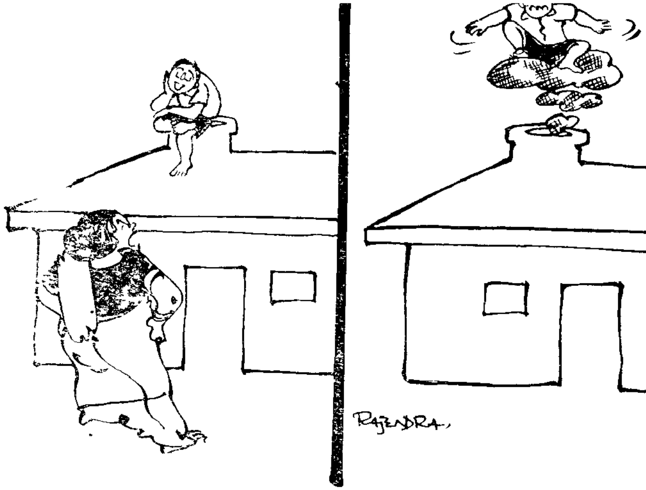

నే నొక్కనాటికీ చెయ్యను. సుచిత ఓర్పుకి ప్రైజ్ ఇవ్వాలనిపిస్తుంది. నేనైతేనా రవి కప్పుడే గుడ్‌బై చెప్పేసేదాన్ని" మాలిని అంది.

"చెప్పేసాక?" కుతూహలంగా చూసింది రేఖ.

"చెప్పేసాక ఏవిటనేది, చెప్పాకే ఆలోచించే దాన్ని" లెక్కలేకుండా అంది మాలిని.

"ఆడదాని బ్రతుకంత తేలికకాదు మాలినీ. అరిటాకు ముల్లు సంగతి నీకు తెలిసిందే గదా. అందులో పెళ్ళయిన ఆడది తన సంసారం వదులుకోవాలంటే ఎన్ని ఆలోచించాలి. మగవాడే వెర్రి వేషాలేసినా చెల్లిపోతాడు, మొగుడెన్ని అగచాట్లు పెట్టినా, నీచుడైనా, చండాలుడైనా వాడి పంచన పడివున్న స్త్రీకి సమాజంలో గౌరవం. సీతమ్మ వారిలా ఎంత ఓర్పు, ఎంత పతిభక్తి అంటూ మెచ్చుకుంటారు. గౌరవిస్తారు. పరాయి మగవాడెవడూ అటు కన్నెత్తి చూడడు. కాని ఆకు చాటు తప్పిన దోరకాయ కనబడితే ప్రతివాడికీ నోరూరుతుంది. కాయ నేలరాలేదాకా తుంటరి వాళ్ళు రాళ్ళు రువ్వుతారు. కాయకెన్ని దెబ్బలు తగులుతయ్యో, అందమైన ఆ కాయ ఎంత వికారమవుతుందో ఊహాకందనిది కాదు. ఎన్ని దెబ్బలు తప్పించుకున్నా, చివరికేదో దెబ్బ కది పట్టు తప్పి నేల రాలక తప్పదు. ఆ పడటం ఏ బురద గుంటలోనైనా పడితే ఇకదాని గతేమిటి?"

రేఖ వాగ్ధాటికి మాలిని గంభీరమయింది. "అవును రేఖా నేనివన్నీ ఆలోచించకుండా అనేసాను. నీవు చెప్పిన కధ, నీ ఈ ఆఖరి మాటలు విన్నాక, ఆకుచాటు తప్పిన దోరకాయగా మిగలటం కంటే హీనం లేదనిపిస్తుంది." లోతైన స్వరంతో అంది.

"ఈ లోకంలో మనిషికి అన్నిటికన్నా తన ప్రాణం అత్యంత ప్రీతికరమైనది. అటువంటిది ఒక వ్యక్తి తన ప్రాణాన్ని తానే స్వయంగా తీసుకోదలచితే ఆ మనిషి తన పరిస్థితులతో ఎంత ఘోరంగా విసిగిపోయిందో మనకు విదితమవుతుంది" శ్రీవిద్య తన ధోరణిలో చెప్పసాగింది. "అయినా ఒక నిర్ణయం తీసుకొనే ముందు నాలుగు విధాలా ఆలోచించటం మంచిదిగదా."

"సుచిత తన భర్తతో కలసి బ్రతకలేకుండా వుంది. అతన్ని వదిలేసి పుట్టింటి కెళితే ఆమె తల్లిదండ్రులు కాదనకపోయినా అదివాళ్ళకెంతో అపకీర్తి, దుఃఖ కారణం. చెల్లెళ్ళ పెళ్ళిళ్ళు ఆగిపోయే ప్రమాదం కూడావుంది. విధవగా

పుట్టింటి కెళ్ళిన ఆడదానికైనా ఆదరణ, గౌరవం లభిస్తయ్యేమోగాని, సంసారం చెడి వెళ్ళిన స్త్రీకి రెండూ లభించవు. ఇరుగూ పొరుగూ, బంధుమిత్రులు, వదినలు, మరదళ్లు ఇలా ఎంత మందినుంచో ఎన్నో పడాల్సి వస్తుంది. ఆమె ఎటువంటి పరిస్థితులు భరించ లేక వచ్చేసిందనేది సమాజాని కక్కరలేదు. ఆలోచించటం కంటే, అనటం ఎంతో తేలిక గదా మరి. ఫలితంగా సుచితవంటి వాళ్ళ బ్రతుకు మరింత నికృష్టమౌతుంది. అయినా స్త్రీ జీవితం భర్త,పిల్లలనే వాటితోనే కదా పరిపూర్ణమయేది. వాటికి నోచుకోక, బ్రతుకంటే విసుగు చెందిన సుచిత, పుట్టింటికెళ్ళి తన బ్రతుకు మరింత హీనం చేసుకొని, మరింత బాధపడి అందరికీ ఒక క్వొశ్చెన్ మార్క్ అయేకన్నా మరో జన్మలోనైనా మంచి బ్రతుకిమ్మని భగవంతుడ్ని మనస్ఫూర్తిగా కోరుకొని, ఆ బ్రతుక్కక్కడ ఫుల్‌స్టాప్ పెట్టేయటమే సర్వోత్తమ మని పిస్తుంది."

"సరిగ్గా నా ఆలోచనా అదే విద్యా." తను అనుకున్న ముగింపునే మిత్రురాలు ఎంతో విపులీకరించి చెప్పటంతో సంతోషంగా మళ్ళీ అంది. "మీరిద్దరూ నా తొలి రచన విని, ఆలో చించి, ఇంత విపులీకరించి మరీ మంచి ముగింపు సూచించినందుకు థాంక్స్. సుచిత ఆత్మహత్య చేసుకున్నట్లు ఈ రాత్రికి రాసే స్తాను. కాని ఒక సందేహం....సుచిత మెడకి ఉరితాడు తగిలించనా? లేక...."

"వద్దుబాబూ...." మధ్యలోనే అందుకుంది మాలిని. "ఉరితీసుకుంటే కళ్ళుబయటికొచ్చి నాలుక బయటకొచ్చి చాలా వికారంగా తయా రవుతారు. ఎంత కథయినా అందమైన సుచిత అంత వికారంగా అవటం నేను భరించలేను." అంది మాలిని.

"నిజమే రేఖా ఉరితీసుకోటం భయంకరం గానే వుంటుంది. ఎందులోనయినా దూకాలన్నా సుచిత పాపం, ఏ అర్ధరాత్రిపూటో వంటరిగా, ఏ నుయ్యో గొయ్యో వెతుక్కుంటూ పోవాలి. ఆ అన్వేషణలో ఏ దుష్టుడో దురాత్ముడో ఎదురయి ఏదయినా అవాంఛితం జరిగితే ఆమె బ్రతుకు మరింత ఘోరం. కనుక పాపం సుచిత కోసం నువ్వే ఎక్కడయినా కాసిని నిద్రమాత్రలు సంపాదించావంటే, అవి మింగి గమ్మున పడు కుంటుంది. అప్పుడామె అందం చెడదు, అవ మానంపాలు కాదు. ఆత్మమటుకు మరోజన్మ మీద ఆశతో అనంతాలలో కలిసిపోతుంది. ఎలావుంది మన సలహా?"

"వండర్‌ఫుల్" రేఖకన్నాముందు మాలిని అంది.

"బాగుంది నీ సలహా అండ్ ఆల్‌సో నీ విపులీకరణ" రేఖ నవ్వింది.

"అయితే ఈ రాత్రికి సుచిత నిద్రమాత్రలు మింగి ఆత్మహత్య చేసుకుంటుందన్నమాట. పూర్ థింగ్" మాలిని పెదవి విరిచి గమ్మత్తుగా కళ్ళు తేలవేయటం చూసి మిగిలిన యిద్దరూ నవ్వారు.

"మొత్తంమీద కథ చాలాబాగా తయారు అయిందిగాని, ఏదయినా పోటీకి పంపించేయ్. ఆనక మా ఇద్దరికీ అంకితమిచ్చేసేయ్" సర దాగా అంటూ శ్రీవిద్య వెళ్ళటానికి లేచింది.

"తప్పకుండా" తనూ లేచింది రేఖ.

వీడ్కోలు తీసుకొని వాళ్ళిద్దరూ వెళ్ళి పోయాక రేఖ లోతుగా ఆలోచిస్తూ చాలాసేపు అక్కడే కూర్చుండిపోయింది. ఆలోచనల మధ్య కారుచీకట్లు తరుముకొచ్చి ఆమెను కమ్మేశాయి.

ఐదుగంట లనంతరం చివరికొక స్థిరనిశ్చ యానికొచ్చి లేచి పడకగదిలోకెళ్ళి, టేబుల్ లైటేసి, పదిదాటి పరిగెడుతున్న టైమ్‌పీస్ నొకసారి పరికించి, బెడ్‌మీద కూర్చుంటూ కాగితం కలం చేతిలోకి తీసుకుంది రేఖ. తన ఆత్మహత్యకు ఎవరూ కారకులు కాదని, ఒక చీటీరాసి బల్లమీద పెట్టింది. బల్లసొరుగు అడుగున భద్రంగా దాచుకున్న నిద్రమాత్రల సీసా అందుకుని, మాత్రలన్నీ చేతిలోకి వంపు కుంది. టక్‌టక్ మంటున్న టైమ్‌పీస్ తప్పించి మరో చప్పుడులేదు. రేఖ కుడిచేతిలో గ్లాసుడు నీళ్ళు, ఎడంచేతిలో గుప్పెడుమాత్రలు. నిజమే, కొన్ని నిమిషాలు తనవికాదనుకుంటే ఈ దుః

ద్రపు బ్రతుకుకూడా తనది కాదనుకుంటూ ఆమె గట్టిగా కళ్ళుమూసుకుని నోరు పెద్దగా తెరిచి గుప్పెడు మాత్రలూ ఒకేసారి నోట్లో పోసుకో బోయే సరికి హఠాత్తుగా ఫోన్ ట్రింగ్ ట్రింగ్ అని మోగటం మొదలయింది. ఆగి కళ్ళు తెరచి నుదురు చిట్లించింది. ఫోన్ మోగటం ఆగిపోతుందేమోనని. ఆమె అలాగే ఫూర్చుని చాలా సేపు దాన్ని అసహనంగా చూసిందిగాని అది ఆగలేదు. పైగా రాక్షసిలా ఇంకా గట్టిగా మోగుతున్నట్లనిపించి, ఇక విసుగేసి చేతిలో గ్లాసు బల్లమీదపెట్టి పరమ చిరాగ్గా లేచివెళ్ళి రిసీవర్ అందుకుంది.

"హలో ... రేఖా" ఆమె హలో అనక ముందే అవతలనుంచి శ్రీవిద్య స్వరం ఆదు ర్దాగా వినిపించింది. "రేఖా నువ్వేకదూ.. "

"అవును"

"నేను విద్యను మాటాడుతున్నాను. నీవు నిద్రపోలేదుగదా."

"లేదు."

"అయితే పరవాలేదు. నిద్రాభంగం కలి గించానేమోనని భయపడ్డాను. ఇంతకీ సంగ తేమిటంటే, సాయంత్రం మీ యింటినుంచి వచ్చాక నేనెందుకో నీవు చెప్పినకథ మరచి పోలేక పోయాను. ఎంత వద్దనుకున్నా అది నా మనసునుండి తొలగిపోక మేధకెంతోపదును పెట్టింది. వింటున్నావా...."

"ఆఁ."

"ఒక నిర్ణయం తీసుకునేముందు నాలుగు విధాలా ఆలోచించాలని చెప్పావేగాని, నాలుగు విధాలా ఆలోచించకుండానే కథకి ముగింపు చెప్పేశాను. ఈమాత్రంది రేపు చెప్పకూడదా, అర్ధరాత్రి నన్ను డిస్టర్బ్ చెయ్యాలా అని నువ్వన వచ్చు. కాని రేఖా ఎందుకో సాయంత్రం నువ్వు రాసిన కథ విన్నాక నేనెందుకో అది మర్చిపో లేకుండా వున్నాను. నేను నీ అంత అదృష్ట వంతురాలిని కాకపోయినా, నాదెంతో సుఖ సంతోషాలున్న సంసారం, నాభర్త దైవ స్వరూపులంటే అసత్యంకాదు. మా యిద్దరి పిల్లలతో మేమెంతో హాయిగావున్నాం.అందుకే అందరూ నాలాగే హాయిగా వుండాలని, వున్నా మని చెప్పాలని నా కోరిక. అందుకే సుచిత కథ నా మనసునెంతో కదిలించివేసింది. తన సంసారంతో విసిగిపోయి ఆమె ఆత్మహత్య చేసుకోవాలనుకోవటం నాకు చాలా కష్టం కలి గించింది. ఇంటికొచ్చాకకూడా యింతసేపూ అదే ఆలోచించాను. దానితో నా అభిప్రాయం పూర్తిగా మారిపోయింది. నా పూర్వపు అభి ప్రాయమెంత మూర్ఖంగావుందో అవగాహన యింది. నా మూర్ఖపు అభిప్రాయాన్ని పట్టు కొని నీవు కథముగించేయటం నా కిష్టంలేదు రేఖా. అందుకే నీవా కథ ముగింపు రాయక ముందే నీకు నా సరియైన అభిప్రాయం చెప్ప దలచి అర్ధరాత్రయినా ఆగలేక ఫోన్ చేశాను. నీకే విధంగానూ కష్టం కలిగించలేదు కదా?"

అవతలిప్రక్క శ్రీవిద్య స్వరం ప్రశాం తంగా వినబడుతుంది. కాని యివతల ప్రక్క రేఖకి ముందుభృకుటి ముడివడింది. అనంతరం ఆమెలో సన్నని వణుకు ప్రారంభమయింది. అనంతరం వళ్ళంతా చెమటలుపోయ నారంభిం చాయి. తల తిరిగిపోతున్నట్లు, మైకం కమ్ము కొచ్చి, కాళ్లు తేలిపోయి ఏదేదో అయిపోతూ ఉన్నట్లనిపించ సాగింది. ఇదేమీ తెలియని శ్రీవిద్య తన ధోరణిలో చెప్పసాగింది.

"రేఖా ఆ కథలోని సుచిత ఇక ఏమాత్రం తన భర్తతో కలసి వుండలేదు. అలాని కాపరం చెడి పుట్టింటికెళ్ళటం ఆమెకిష్టంలేదు. వంట రిగా బ్రతకటం కష్టతరం, వ్యర్ధమని తలంచి చావటమే మంచిదని తీర్మానించాము. కాని మనం కథ మూడువిధాలే ఆలోచించాము. నాలుగో విధంగాకూడా ఆలోచిస్తే ఆమె సమ స్యకి మంచి పరిష్కారం లభిస్తుంది రేఖా. ఎలాగో చెప్పనా?" ఆగి మళ్ళీ తనే అంది.

"సుచిత పల్లెటూరి బైతుకాదు. బి.ఎ. పాస యింది. అటువంటి స్త్రీ తన సంసారం చెడి నంత మాత్రాన పుట్టింటికే వెళ్ళ నవసరంలేదు. వంటరిగా ఈ కలుషిత సమాజంలో దిక్కు తోచక నిలబడ నవసరంలేదు. కాలమెంతో

మారిందని మనం మర్చిపోయాము రేఖా. వంటరి స్త్రీలు బ్రతికేందు కెన్నో మార్గాలున్నయ్! ఆ విషయం ఎలావున్నా సంసారం చెడిన స్త్రీలంతా సుచితలాగా భీరువులై ఆత్మహత్య చేసుకుంటే నాటి స్త్రీకి, నేటి స్త్రీకి మధ్య ప్రగతి ఎక్కడ? భీరువు పరిస్థితులకు లొంగిపోయి ఆత్మహత్య చేసుకుంటాడు. ధీరువు పరిస్థితుల నెదుర్కొని ఏదో విధంగా వాటిని జయించ ప్రయత్నిస్తాడు. సుచిత ధీరువు కావాలి. పరిస్థితుల నెదుర్కోవాలి. ఏ వర్కింగ్ విమెన్స్ హాస్టల్లోనో చేరాలి. కాకున్నా నూటికి కోటికి ఒక మంచి మనసైనా వుంటుంది. తన పరిస్థితుల నర్థం చేసుకోగల అటువంటి ఒకరి ఆశ్రయమన్నా కోరి ఆమె ఉద్యోగం చేసుకోవచ్చు, ఇంకా పైకి చదవొచ్చు. తన పరిస్థితులు చక్కబడ్డాక ఆమె మళ్ళీ పెళ్ళి చేసుకోవచ్చు. ఇల్లూ పిల్లలనే అందమైన అనుబంధాలలో తన బ్రతుకు నందన వనం చేసుకొని పరిపూర్ణత పొందొచ్చు. కాదంటావా?"

రేఖారాణి మాట్లాడ లేకపోయింది. ఆపాద మస్తకం వణికిపోసాగింది. ఆమె చేతిలోని నిద్ర మాత్రలు ఆమెకు తెలియకుండానే పట్టు తప్పి జారిపోయాయి.

"ఏమిటి రేఖా మాట్లాడవే?" అధికార యుక్తంగా అడిగింది. "ఈ పారకురాలి సలహా ఎలావుంది?" సంతోషం నిండిన స్వరంతో ప్రశ్నించింది.

అయినా రేఖ మాట్లాడలేకపోయింది. అవతలనుంచి శ్రీవిద్య రెండు నిమిషాలపాటు పదే పదే అదే ప్రశ్న వేసేసరికి, చివరికెలాగయితేనేం పూడుకుపోయిన స్వరం పెగుల్చుకొని చిన్నగా అంది.

"నీ సలహా బాగుందిగాని సుచితవంటి స్త్రీ వచ్చి నిన్ను ఆశ్రయ మడిగితే ఆదుకోగలవా" అడిగింది.

"తప్పకుండా. మా యింట్లో నా కెదురులేదు. ప్రాణం తియ్యటం సులభం కాని పొయ్యటం కష్టం. నా కొద్దిపాటి సహాయంతో ఒకప్రాణం నిలబడుతుందంటే నా కెంతో సంతోషం. సుచిత నిజంగా మనిషై నన్నాశ్రయిస్తే తప్పకుండా నాకు చేతనయినంత ఆదుకుంటాను రేఖా. తమాషాకి కాదు నేను నిజంగానే అంటున్నాను తెలుసా."

నమ్మకంగా, స్థిరంగావున్న మిత్రురాలి మాటలు వింటే రేఖా రాణికి ధైర్యం వచ్చింది. ఆ ధైర్యం విచిత్రంగా క్షణంలో ఆమె పాత నిర్ణయాన్ని పారద్రోలింది. బ్రతుకంటే ఆశ కల్పించింది. వెంటనే ఆమె పట్టుదల సాహసం నిండిన స్వరంతో అంది.

"అయితే కాచుకో విద్యా, సుచిత మనిషిగా మారి మరో అరగంటలో నీ గుమ్మంలో కొచ్చి నీ ఆశ్రయాన్ని కోరబోతోంది. ఆమెని వెంటనే నీ యింటికి తీసుకెళ్ళి ఆమె బ్రతుక్కో దారి చూపిస్తా వనుకుంటాను." అంటూ గబాలున ఫోన్ పెట్టేసి, త్వరగా వెళ్ళి బీరువా మీదున్న ఖాళీ సూట్ కేస్ అందుకొని, తన బట్టలు సర్దుకుంది.

* * *

ఫోన్ ట్రింగ్ ట్రింగ్ మని మ్రోగేసరికి రేఖారాణి తన ఆలోచనలనుంచి ఉలికిపడి ఫోన్ అందుకొని "హలో" అంది.

"డేడి ఈ వాళ కోర్టునుంచి త్వరగా యింటి కొస్తారంటమమ్మీ. నిన్ను కూడా త్వరగా యింటికి రమ్మన్నారు........" అవతలనుంచి కూతురి స్వరం ఉషారుగా వినిపించింది.

"అలాగే" సంతోషంగా అని రిసీవర్ పెట్టేస్తూ, భగవంతుని దయవలన తనకీనాడే కొదవాలేదు. తను అదృష్టవంతురాల ననుకుంది రేఖారాణి.